

[Hedelund.]

Det foreliggende Lovforslag opretholder saa nogenlunde de samme Retningslinier, som findes i den nugældende Lov; i det hele taget er Lovforslaget en Modernisering af den nugældende Lov paa Grundlag af de ved den stærke Forøgelse af Færdselen indhøstede Erfaringer. Dermed være nu ikke sagt, at jeg ønsker at sluge den højtærede Ministers Forslag ganske raat, der er forskellige Enkeltheder, som muligvis kunde være anderledes og bedre, og overfor hvilke den indgaaende Behandling, som den højtærede Minister venter — og her tænker den højtærede Minister vel ikke mindst paa Udvalgsbehandlingen — vil være paa sin Plads.

Da Justitsministeriet i 1927 nedsatte det saakaldte Færdselsudvalg, blev det fra alle Sider modtaget med Tilfredshed, og man var selvfølgelig klar over, at Resultatet vilde blive, hvad det ogsaa er blevet, et Udkast til en ny Færdselslov. Personlig vil jeg gerne udtale min Anerkendelse af det betydningsfulde Arbejde, der er gjort af dette Udvalg. Det fremgaar af Udvalgets Betænkning, at Udvalget har behandlet en Del Spørgsmaal, der kunde løses ad administrativ Vej, og Ministeriet har i Tiden, fra Udvalget paabegyndte sit Arbejde, til nu udstedt en Del Cirkulærer og Bekendtgørelser. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister vil tilstille det kommende Udvalg Eksemplarer af samtlige disse Cirkulærer og Bekendtgørelser, idet jeg formener, de har deres Betydning for Behandlingen af ethvert Færdselsproblem.

Kun om et enkelt af disse Forhold skal jeg ved denne Lejlighed gøre nogle Bemærkninger, og det vil neppe overraske den højtærede Justitsminister, at det drejer sig om Udvalgets Indstilling af 31. Januar 1930 og den supplerende Indstilling af 24. Maj 1930, begge vedrørende Automobillygters Blændvirkning, idet der, som bekendt, paa dette Omraade har været rejst en efter min Mening i mange Henseender fuldt ud berettiget Kritik.

Jeg er ganske enig i, at Automobillygter maa ikke virke blændende, da det rummer en overordentlig stor Fare for Færdselssikkerheden, og jeg er derfor tilfreds med, at man har truffet Bestemmelser i saa Henseende. Men Spørgsmaalet er, om disse Bestemmelser er rigtige, eller om det er Politiet og de motorsagkyndige, der skal praktisere dem, der ikke forstaa dem. Et eller andet Sted er der en Fejl, som maa, skal og bør rettes, for de Tilstande, der nu eksisterer, hvor den ene Myndighed fortolker paa een Maade og den anden stik

modsat, er uholdbare, og jeg vil føje til: de er ogsaa uanstændige.

Der foreligger ikke saa faa Tilfælde, hvor Politiet i den ene Jurisdiktion godkender nogle Lygter, og et Par Timer efter bliver den paagældende Motorejer antastet i en anden Jurisdiktion, tiltalt og straffet, fordi Lygterne er blændende, og han faar en Bøde, en Bøde, som han ikke kan appellere, men maa akkviescere ved. Saa vidt jeg erindrer, var der en Præst, der var ude netop for dette, og han udtalte i et Blad, at han ikke under nogen Omstændigheder vilde betale, men vilde afsone sin Straf. Jeg var og er ganske enig med denne Præst; hvis jeg var kommet ud for et saadant Tilfælde, vilde jeg som Demonstration mod et saa meningsløst Forhold absolut ansøge det høje Folketing om Tilladelse til at komme en Tur i Spjældet, som man populært kalder det.

Jeg ønsker, som sagt, dette Forhold meget nøje undersøgt i Udvalget, og jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Justitsminister vil gøre sit til, at vi faar saadanne Bestemmelser, at Administrationen og Myndighederne ikke med Rette stilles i et saa mærkværdigt Lys, at Respekten for Overholdelsen af virkelig nødvendige Bestemmelser svækkes. Jeg haaber, den højtærede Minister har forstaaet, at jeg er ganske enig med ham i, at der skal være Bestemmelser, hvorefter Lygterne ikke maa blænde, men det skal være Bestemmelser, som virkelig kan praktiseres.

Naar jeg ser paa Lovforslaget, saaledes som det foreligger, skal jeg forudskikke den Bemærkning, hvad jeg allerede gjorde i Indledningen, at vi i det store og hele kan tiltræde Lovforslaget. Jeg er overordentlig tilfreds med, at Lovforslagets § 1 har opstillet de to Kategorier: Færdselsbane og Kørebane, da jeg anser dette for ganske nødvendigt efter den Karakter, som Vejbygningen efterhaanden antager. Jeg er ogsaa enig med Ministeren i hans Formulering af § 2 med Hensyn til Parkeringspladser og Bestemmelserne herom, og hvis det ikke var for et ganske bestemt Forhold, skulde jeg ikke have gjort Bemærkninger herom.

Der staar:

„I Tilfælde af Uenighed mellem Politiet og de kommunale Myndigheder afgøres Spørgsmaalet af Justitsministeren.“ Det er ganske rigtigt. Men hvor nu Politiet og de kommunale Myndigheder er enige om at foreslaa ganske meningsløse Bestemmelser saaledes som ovre i Horsens — hvad saa? Det er noget, som vi efter det, vi har set derovre, ikke kan lade gaa ganske upaataalt hen.